

Arrest

nr. 297 902 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 november 2023.

Gelet op de pleitnota van 14 november 2023 ingediend door de verzoekende partij.

Gelet op de pleitnota van 10 november 2023 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2019 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar wettelijk geregistreerde partner die de Belgische nationaliteit bezit. Ze wordt op 8 juli 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf aangezien werd vastgesteld dat er tussen verzoekster en de referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging meer was.

Verzoekster dient op 13 februari 2023 opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde wettelijk geregistreerde partner.

Op 8 augustus 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 augustus 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 13/02/2023 werd ingediend door:

Naam: B. (...) Voornaam: S. (...) Nationaliteit: Thailand Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van haar geregistreerde partner, de heer P. (...), D. (...) H. (...) R. (...) (RR (...)) met de Belgische nationaliteit, en dit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen';

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg: 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3', van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. '

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- *Attest FOD Pensioendienst dd 15/01/2023 met maandbedrag december 2022, januari 2023: gemiddeld 1.520,74 euro (netto)*
- *Pensioenfiches 281.11 inkomsten 2022 aanslagjaar 2023.*
- *Overschrijvingen pensioen ING bank op data 23/11/2022, 21/12/2022, 24/01/2023, 21/02/2023: gemiddeld 1.515,97 euro netto*

Vaste en variabele kosten:

- *Schrijven dd 03.11.2022 Gentse Haard (sociale verhuurmaatschappij) inzake herziening huurprijs: 386,46 euro/maand*
- *Factuur Farys (water) 1/03/2023, maandelijks 24,3 euro*
- *Factuur Total Energies 15/03/2023, maandelijks 125,29 euro*

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg legt betrokkene pensioen op naam van de referentiepersoon voor, bestrijken de periode van november 2022 tot februari 2023. Uit de toegevoegde stukken blijkt dat het pensioen werd geïndexeerd in januari 2023 tot een maandelijks nettobedrag van 1.548 euro. De bestaansmiddelen blijken ontoereikend daar er niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die bepaalt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan

honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3', van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog, referentiepersoon beschikt zelfs niet over bestaansmiddelen ter waarde van het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssituatie. Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij samen met zijn partner ten laste zou vallen van de openbare overheden. In art. 42, §1, tweede lid staat expliciet: "indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen (...) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden".

Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat hij of de aanvraagster zouden ten laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat hij het niet kan voorkomen daar hij zicsxwwwwh nu reeds tot de sociale bijstand kan wenden voor een leefloon gezien zijn bestaansmiddelen heden zelfs niet ter waarde van het inkomstenniveau zijn waaronder sociale bijstand kan worden verleend. Niettegenstaande dat de betrokkene enkele stukken inzake de vaste kosten toevoegt teneinde aan te tonen dat hij en partner gezien hun levenssituatie toekomen zonder te voldoen aan die 120% van het leefloon, heeft in die zin een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer. Art. 42, §1 gaat over het inschatten van de ware levenskost van het koppel en in hoeverre het mogelijk is om met een bescheidener budget rond te komen, zonder risico op het belasten van de openbare overheden.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Geen Van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan voormelde vaststelling inzake de bestaansmiddelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder legt op 10 november 2023 een pleitnota neer waarin hij een exceptie van onontvankelijkheid aanvoert, die luidt als volgt:

"Verwerende partij verwijst integraal naar de verweernota die is neergelegd op 11.09.2023.

Er zijn sedertdien nieuwe ontwikkelingen in het dossier die van belang zijn voor onderhavige procedure. De referentiepersoon, de heer D. (...) P. (...), heeft namelijk op 22.09.2023 te kennen gegeven aan de stad Gent dat: [stuk 1]

- Verzoekster niet meer bij hem inwoont,*
- Verzoekster trouwplannen heeft met een andere man.*

Op basis van die informatie lijkt het erop dat:

- Verzoekster geen rechtmatig belang heeft bij het verderzetten van onderhavige procedure, daar zij de referentiepersoon de facto kennelijk niet wilt vervoegen.
- Er sprake is van misbruik van de gezinsherenigingsprocedure indien de verzoekende partij desondanks zou volharden in haar verzoekschrift.

De vordering van verzoekster dient dan ook te worden afgewezen bij gebrek aan rechtmatig belang.

Voor het overige en in ondergeschikt orde wordt, zoals vermeld, verwezen naar de nota neergelegd op 11.09.2023.”

Verweerder voert aan dat verzoekster niet meer over het vereiste belang beschikt, nu zij niet meer bij de referentiepersoon zou inwonen en van plan zou zijn om met een andere man te huwen. Ter staving hiervan legt verweerder een afschrift neer van een e-mail van 25 september 2023 die hij ontving van de stad Gent. Hierin kan worden gelezen:

“Beste,

Mevrouw is wettelijk samenwonend sinds 2018 met (...), maar zij verkreeg maar even verblijf o.b.v. dit WS.

Mevrouw woonde meer ergens anders dan bij hem en er waren ook problemen met de bestaansmiddelen (mijnheer was een tijdje werkloos).

Zij kreeg begin 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten, maar toe keerde ze terug naar mijnheer op zijn adres en vroeg opnieuw gezinshereniging aan.

Betrokkenen zouden toen trouwen, maar dit huwelijksdossier viel stil, geraakte niet meer technisch in orde.

Mevrouw haar laatste attest van immatriculatie liep tot 8/8/2023, sindsdien is zij hier illegaal.

Nu wil mijnheer dit WS ontbinden en meldt dat mevrouw trouwplannen heeft (zie de mail van onze collega aan het loket hieronder).

Mevrouw zoekt vermoedelijk iemand anders om verblijf door te bekommen.

Dit volgende huwelijk zal zeker goed onderzocht moeten worden.

Ter info. (...)”

Onderaan het afschrift wordt er nog melding gemaakt van een interne e-mail van 22 september 2023 van de stad Gent, doch deze mail wordt niet opgenomen in dit document.

Verzoekster dient op 14 november 2023 een pleitnota in, waarin ze repliceert dat de bovengenoemde e-mail van 22 september 2023 niet werd voorgelegd door verweerder. In de e-mail van 25 september 2023 wordt echter uitdrukkelijk verwezen naar de e-mail van 22 september 2023 om te stellen dat de referentiepersoon de wettelijke samenwoning zou willen beëindigen omdat verzoekster trouwplannen zou hebben met een andere man. Samen met verzoekster stelt de Raad vast dat deze informatie als zodanig niet kan worden afgeleid uit de voorgelegde e-mail van 25 september 2023. Op heden ligt er geen enkel concreet bewijs voor dat de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en de referentiepersoon inmiddels zou zijn beëindigd. Verzoekster kan worden gevolgd waar ze betoogt dat verweerder zich daarvoor niet louter kan steunen op de e-mail van 25 september 2023, die inderdaad weinig objectief is.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

In casu werpt de bestreden beslissing op dat de referentiepersoon een pensioen zou hebben van 1.548 EUR netto per maand, wat minder zou zijn dan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter Vw. en zelfs minder zou zijn dan het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend voor een dergelijke gezinssituatie.

Dat de referentiepersoon wel degelijk over de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoekster ten laste te nemen.

De referentiepersoon geniet immers een pensioen ten bedrage van minstens 1.548 EUR per maand en dient slechts 386,46 EUR per maand aan huurprijs te betalen. Voorts bedragen zijn vaste maandelijkse laste slechts 24,30 EUR voor water en 125,29 EUR voor elektriciteit en gas.

Dat er dan ook maandelijks meer dan 1.000 EUR overschiet om van te leven met twee personen, wat meer dan voldoende is en wat verzoekster en haar echtgenoot ook al geruime tijd doen. Verzoekster is bovendien als zelfstandige aan de slag en heeft dus ook eigen inkomsten.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoekster ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder helemaal geen behoefteanalyse doorgevoerd, niettegenstaande hij over de inkomsten en vaste maandelijkse uitgaven van de referentiepersoon beschikte en dus een behoefteanalyse kon doen.

Verweerder motiveert evenwel dat de behoefteanalyse erop gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat hij of de aanvrager zouden ten laste vallen van de Belgische overheid, terwijl in casu de referentiepersoon dit niet zou kunnen voorkomen, aangezien zijn bestaansmiddelen niet ter waarde zouden zijn van het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend.

Gezien het pensioen van de referentiepersoon onder het sociale bijstandsniveau zou vallen, zou een behoefteanalyse nutteloos zijn aangezien een berekening van de ware levenskost geen nuttig effect meer zou hebben.

Dat vooreerst nergens uit artikel 42 §1, tweede lid Vw. blijkt dat geen behoefteanalyse dient te gebeuren indien de inkomsten van de referentiepersoon onder het bijstandsniveau vallen en/of onder een bepaald bedrag sowieso geen behoefteanalyse dient te gebeuren.

Artikel 42 §1, tweede lid Vw. stelt immers als enige parameter dat niet voldaan is aan de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 40bis en 40ter Vw., om over te gaan tot een behoefteanalyse.

Nergens bepaalt artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat onder een bepaald niveau geen behoefteanalyse dient te gebeuren!

Dat de bestreden beslissing dan ook een flagrante schending inhoudt van artikel 42 §1, tweede lid Vw. en dient vernietigd te worden!

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de inkomsten van de referentiepersoon onder het sociale bijstandsniveau zouden vallen en de referentiepersoon dus sowieso ten laste zal vallen van de overheid.

Echter diende verweerder rekening te houden met het gegeven dat wanneer het pensioen van de referentiepersoon niet werd verhoogd wegens gezinslast, er vanuit mocht worden gegaan dat verzoekster zelf ook inkomsten had.

Zo niet, zou het pensioen van de referentiepersoon immers verhoogd zijn.

Verweerder diende er zich dus van bewust te zijn dat verzoekster zelf ook inkomsten had en diende, wanneer hij meende dat de inkomsten van de referentiepersoon onder het sociale bijstandsniveau waren, bij verzoekster te informeren of zijzelf ook eigen inkomsten had.

Verweerder diende immers conform artikel 42 §1, tweede lid Vw. 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uit te maken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden'.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de wettelijke partner en inwonende gezinsleden kunnen dan ook een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kadervan de individuele behoefteanalyse.

Deze inkomsten moeten immers minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te bepalen. Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoekster die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zou bijdragen! Verweerder heeft evenwel geen bijkomende info gevraagd aan verzoekster, zodat hij de dossier van verzoekster geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 September 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053)•

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet op een zorgvuldige wijze is tot stand gekomen en een schending inhoudt van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat uit de door verzoekster voorgelegde documenten duidelijk bleek dat zijzelf ook eigen inkomsten heeft, aangezien anders het pensioen van de referentiepersoon zou verhoogd geweest zijn.

Dat verweerder niet alleen sowieso een behoefteanalyse dient door te voeren, doch tevens indirect rekening diende te houden met de eigen inkomsten van verzoekster.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de partner kan immers een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te bepalen.

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

Verzoekster verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat bij het uitvoeren van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon samenwoont met iemand die zelf ook inkomsten heeft.

Zo stelde de Raad dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoning kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat :

"(...) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbanden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(...) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen".

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing voorts foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat in casu geen behoefteanalyse diende plaats te vinden omdat de berekening van de ware levenskost geen nuttig effect

meer zou hebben, aangezien het inkomen van de referentiepersoon onder het sociale bijstandsniveau zou vallen.

Dat een dergelijke motivering foutief is, nu in geen enkele wettelijke bepaling gesteld wordt dat een behoefteanalyse niet dient te worden uitgevoerd onder een bepaalde minimumgrens of wanneer de referentiepersoon een inkomen zou hebben dat onder het sociale bijstandsniveau zou vallen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 Oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 September 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens strijdig met het motiveringsbeginsel.

2.1.6.

Tenslotte verwijst verzoekster naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 Oktober 2019, punt B.10.7 het volgende :

“(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, i° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen.

Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.1.7.

Dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dan ook dient vernietigd te worden.”

4.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“Verzoekende partij stelt dat er ten onrechte niet overgegaan werd tot een behoefteanalyse, zij stelt dat het pensioen van de referentiepersoon verhoogt wanneer zijzelf geen of onvoldoende inkomsten zou hebben dan wel, indien zij zelf inkomsten zou hebben, zij zou delen in de kosten van het huishouden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet diende aan te tonen dat haar Belgische partner beschikte over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt inderdaad:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)”

De ratio legis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet bestaat erin dat de verzoekster aantoont dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden dat zij en/of de referentiepersoon in de nabije toekomst ten laste valt van de sociale bijstand.

In casu werden door verzoekster – als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon - de volgende documenten overgemaakt:

(...)

Uit de toegevoegde stukken blijkt voorts dat het pensioen werd geïndexeerd in januari 2023 tot een maandelijks nettobedrag van 1.548 EUR.

Verzoekende partij betwist niet dat het netto-inkomen van de referentiepersoon, dus zelfs abstractie gemaakt van de vaste en de variabele kosten van een huishouden, lager ligt dan het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend.

Verzoekende partij meent echter dat desondanks toch een behoefteanalyse had moeten uitgevoerd worden.

Het risico op belasting van het sociale zekerheidsstelsel is in casu echter blijvend aanwezig ongeacht de uitkomst van een behoefteanalyse. De uitkomst van de behoefteanalyse doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat het inkomen van de referentiepersoon onder het niveau ligt waaronder sociale bijstand kan worden verleend.

Het betoog van verzoekster dat zij in de toekomst, ofwel geen inkomsten heeft en aldus ten laste komt van de referentiepersoon waardoor diens netto-inkomen zou stijgen, ofwel wel zelf inkomsten zal genereren en aldus zal bijdragen in de kosten, is zeer gratis en wordt alleszins niet geobjectiveerd.

Verzoekster maakt de bewering van een mogelijke toekomstige verhoging van het pensioen van de referentiepersoon niet aannemelijk noch concretiseert zij dit. Nochtans rust de bewijslast van het voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde bij de verzoekende partij en moet zij, indien er sprake zou zijn van een verhoging van het pensioen, dit aantonen hetgeen zij manifest nalaat te doen.

Daarnaast blijkt uit het arrest van de Raad van State met nr. nr.255.940 van 2 maart 2023 dat enkel met de inkomsten van de referentiepersoon mag rekening worden gehouden:

De in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel.

Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf.

De stelling van verzoekster dat zij in de toekomst zou kunnen bijdragen in de kosten, is niet relevant, daar het geen afbreuk doet aan het feit dat het inkomen van de referentiepersoon desgevallend nog steeds onder het niveau ligt waaronder sociale bijstand kan worden verleend.

Verzoekster heeft dan ook geen belang met haar kritiek dat er wel een behoefteanalyse had moeten plaatsvinden, omdat de uitkomst van de behoefteanalyse in casu geen enkele impact kan hebben op uitkomst van de bestreden beslissing (gelet op het inkomen van de referentiepersoon zoals supra besproken).

Verzoekende partijen toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de aangehaalde wetsbepalingen.

Het eerste middel is niet ernstig.”

4.3 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekster hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...)*

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verzoekster heeft een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend in de hoedanigheid van geregistreerde partner van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat wordt beschouwd als zijnde

gelijkwaardig met het huwelijk in België, op voorwaarde dat de vreemdeling de Belgische referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon onder andere beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien dit niet het geval is, kan er overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen.

Te dezen is verweerder van oordeel dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over voldoende stabiele bestaansmiddelen beschikt. Uit de voorgelegde bestaansmiddelen blijkt dat de referentiepersoon een netto pensioen van 1.548 euro per maand ontvangt. Verweerder motiveert dat zulke bestaansmiddelen ontoereikend zijn aangezien niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet, motiveert verweerder dat het onduidelijk is op welke wijze de referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij samen met zijn partner ten laste zou vallen van de openbare overheden. Verweerder stelt vast dat de referentiepersoon zich nu reeds tot de sociale bijstand kan wenden voor een leefloon aangezien zijn bestaansmiddelen niet ter waarde van het inkomstenniveau zijn waaronder sociale bijstand kan worden verleend. Volgens verweerder gaat artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet over het inschatten van de ware levenskost van het koppel en in hoeverre het mogelijk is om met een bescheidener budget rond te komen, zonder risico op het belasten van de openbare overheden. Hij erkent dat verzoekster de nodige stukken inzake de vaste kosten heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij en de referentiepersoon met de huidige bestaansmiddelen in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien, doch dat een behoefteanalyse *in casu* geen nuttig effect kan hebben.

In wezen komt het motief van de bestreden beslissing erop neer dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet moet worden doorgevoerd omdat de referentiepersoon met zijn bestaansmiddelen reeds aanspraak kan maken op een leefloon en dus sociale bijstand kan genieten. Verzoekster is het hiermee oneens. Ze betoogt dat nergens uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet volgt dat geen behoefteanalyse dient te gebeuren indien de inkomsten van de referentiepersoon onder het bijstandsniveau vallen. Ze verwijst naar het feit dat de referentiepersoon een pensioen van 1.548 euro per maand geniet, waarvan er nog meer dan 1000 euro overblijft na aftrek van de maandelijkse vaste kosten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag inderdaad een overzicht van de maandelijkse vaste kosten heeft gevoegd: 386,46 euro voor de huur van hun woning; 24,30 euro voor de waterrekening en 125,29 euro voor elektriciteit- en gasvoorzieningen.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Ingevolge artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verweerder aldus verplicht om, indien hij vaststelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij precies nodig hebben om in hun eigen levensonderhoud te voorzien en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Verzoekster moet worden gevolgd in haar betoog waar ze stelt dat uit artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet volgt dat een behoefteanalyse niet moet worden doorgevoerd wanneer de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onder een bepaalde grens, zoals bijvoorbeeld die voor het leefloon, blijven. Het komt de Raad dan ook onzorgvuldig en onredelijk voor om vast te stellen dat het pensioen van de referentiepersoon onder bovenvermelde grens ligt en louter op basis daarvan te beslissen dat geen behoefteanalyse moet worden doorgevoerd. Nochtans erkent verweerder dat verzoekster weldegelijk een overzicht van de vaste maandelijkse kosten heeft bezorgd.

Verweerder brengt hiertegen in dat het risico op belasting van het sociale zekerheidsstelsel blijvend aanwezig is, ongeacht de uitkomst van een eventuele behoefteanalyse. Volgens verweerder verandert de uitkomst van een behoefteanalyse niets aan het feit dat het inkomen van de referentiepersoon onder het niveau ligt waaronder sociale bijstand kan worden verleend. De Raad merkt echter op dat verweerder er met deze repliek nogal gratis vanuit gaat dat omdat het inkomen van de referentiepersoon onder voornoemde grens ligt, de referentiepersoon en verzoekster ook per definitie ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Zulks is echter geenszins aangetoond. Uit niets blijkt dat de referentiepersoon op heden enige sociale bijstand verkrijgt, hoewel hij met zijn bestaansmiddelen er wel aanspraak op zou kunnen maken. De redenering van verweerder dat iedereen die aanspraak zou kunnen maken op sociale bijstand, ook effectief om sociale bijstand verzoekt, houdt dan ook geen stand. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is er net op gericht om geval per geval na te gaan of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in de specifieke situatie van de aanvrager voldoende zijn om in het eigen levensonderhoud te voorzien zodat zij niet ten laste vallen van de sociale bijstand. Het enkele feit op zich dat het inkomen van de referentiepersoon in theorie onder de grens van de sociale bijstand valt, stelt verweerder niet vrij van het voeren van een behoefteanalyse. Verweerder kan niet in zijn redenering worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de uitkomst van een behoefteanalyse in dergelijk geval automatisch negatief is. Door *in casu* niet over te gaan tot een behoefteanalyse, heeft verweerder zijn verplichting onder artikel 42 van de Vreemdelingenwet geschonden. Zijn repliek in de nota met opmerkingen doet hier geen afbreuk aan.

Het eerste middel is in de gegeven mate gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN